

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce:	M. I. K. posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem Poděbradská 173/5, Praha,
proti žalované:	Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, sídlem Nádražní 2, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPP-177109-24/ČJ-2025-030022 ze dne
21. 1. 2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 29. 12. 2025 kontrolován hlídkou policie, které se prokázal pouze kopiemi cestovního dokladu a oprávnění k pobytu vydaného Bulharskou republikou. Následně byl zajištěn podle zákona o policii. Dne 30. 12. 2025 byl zajištěn podle § 129 odst. 1, 3 zákona o policii za účelem předání žalobce do Bulharské republiky podle nařízení č. 604/2013 „dublinké nařízení“) na dobu 30 dnů.

I. Řízení před žalovaným

2. Naříkaným rozhodnutím žalovaná prodloužila zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona o dobu 9 dnů. Vyšla přitom z toho, že podmínky pro zajištění se oproti prvotnímu zajištění podstatně nezměnily. Žalobce se na území ČR nacházel bez platného cestovního dokladu a bez povolení k pobytu. Žalobce sice vypověděl, že je držitelem mezinárodní ochrany v Bulharsku, podle shody v databázi Eurodac však v Bulharsku řízení o mezinárodní ochraně teprve probíhá. Žalobce vypověděl, že se chce vrátit zpět do Bulharska za rodinou, k tomu však není samostatně oprávněn, protože není oprávněn k pobytu na území států průjezdu. Mírnější opatření by nebyla účinná, protože žalobce nemá kde pobývat a není záruka, že vycestuje zpět do Bulharska.

II. Řízení před soudem

3. Proti rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění brojil žalobce žalobou. Namítl, že jako držitel doplňkové ochrany v Bulharsku nespadá do okruhu osob, které bylo možné dle dublinkého systému přemístit. Dále tvrdil, že zajištění ani jeho prodloužení nemohlo naplnit svůj účel. Rovněž uváděl, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila podklady, zejména rozpory mezi jeho platnými bulharskými doklady a záznamy v systému Eurodac, a že nesplnila povinnost průběžně přezkoumávat zákonnost zajištění. Tvrdil také, že v jeho případě nebylo naplněno „vážné nebezpečí útěku“, neboť od počátku deklaroval souhlas s návratem do Bulharska.
4. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že postupovala v souladu s dublinkým nařízením a zákonem o pobytu cizinců, protože otisky žalobce v systému Eurodac prokazovaly jeho vazbu na Bulharsko jako příslušný stát. Konstatovala, že žalobce nedisponoval platnými originály pobytových a cestovních dokladů, a upozornila, že kopie předložených dokladů byly evidovány v Schengenském informačním systému jako zneplatněné, určené k odebrání, přičemž tyto skutečnosti považovala za významné pro závěr o zákonnosti zajištění. Dále uvedla, že dobu zajištění prodloužila kvůli nutnosti vyčkat na reakci Bulharska na žádost o přehodnocení předchozí negativní odpovědi a že posouzení vážného nebezpečí útěku provedla v souladu s čl. 28 odst. 2 dublinkého nařízení.
5. Žalobce v replice uvedl, že Bulharsko mezitím dne 28. 1. 2026 přijalo svou odpovědnost a souhlasilo s jeho převzetím, což odstranilo důvody pro jakékoli další omezení jeho osobní svobody. Tvrdil, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nehodnotila zásadní skutečnost, že kopie jeho dokladů byly evidovány v SIS jako neplatné, ačkoliv o této evidenci věděla. Z této skutečnosti tedy nelze vycházet při přezkumu zákonnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

rozhodnutí: žalovaná ji buďto při rozhodování nezohlednila, anebo ji zohlednila a nijak to nezmínila. V obou případech to činí její rozhodnutí nepřezkoumatelným.

6. Dále žalobce poukázal na rozpory mezi údaji v dokladech a v databázích Eurodac/SIS a zdůraznil, že postup správního orgánu neodpovídal povinnosti zjistit skutečný stav věci a vypořádat rozporné podklady. Zopakoval, že jeho zajištění bylo od počátku neúčelné, protože s návratem do Bulharska souhlasil, a že žalovaná nesprávně dovodila existenci vážného nebezpečí útěku.

III. Posouzení věci

7. Žaloba není důvodná.

Účelnost zajištění – možnost předání do Bulharska

8. Žalobci je třeba přisvědčit v základu jeho argumentace: poživatelé mezinárodní ochrany nespádají do osobní působnosti dublinského nařízení. V takovém případě není důvod určovat stát příslušný k posouzení žádosti ve smyslu čl. 1 a cizinec není žadatelem ve smyslu čl. 2 písm. c) dublinského nařízení, protože žádosti již byla posouzena již o ní bylo rozhodnuto. Zároveň nejsou splněny předpoklady pro vznik povinnosti „příslušného“ členského státu podle čl. 18 dublinského nařízení, který přepokládá *probíhající* řízení o žádosti, *zastavené* řízení nebo řízení *skončené zamítnutím*. K návratu cizince požívajícího mezinárodní ochrany na základě rozhodnutí jiného členského státu je tak třeba použít vnitrostátní pravidla (srov. rozsudek SD EU C-673/19 ze dne 24. 2. 2021, odst. 45).
9. V nyní souzené věci však žalovaná neměla důvod se bez pochyb domnívat, že žalobce je poživatelem mezinárodní ochrany. Žalobce nebyl schopen předložit originál cestovního dokladu ani dokladu o mezinárodní ochraně, předložil jejich prosté kopie. Na věci nic nemění tvrzení žalobce, že mu tyto doklady byly zabaveny německou policií. Tato skutečnosti totiž naopak podporuje obezřetný přístup k tvrzením žalobce: zadržení dokladů je totiž typickým postupem právě v případě dokladů neplatných či zneplatněných [čl. 38 nařízení č. 2018/1862 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech]. Zároveň pak byl žadatel veden v databázi Eurodac jako *žadatel* o mezinárodní ochranu, nikoliv jako její *poživatel* [č. 1. 6 správního spisu; srov. čl. 10 písm. e) nařízení č. 603/2013 o zřízení systému Eurodac].
10. Žalobce tedy nemá pravdu v tom, že Policie ČR pouze nekriticky převzala závěry německé policie. Ze skutkových okolností případu, tak jak je ověřila sama žalovaná, samostatně vyplynulo, že žalobce je (s vysokou pravděpodobností) pouze žadatel o mezinárodní ochranu. Nanejvýš mohla žalovaná dovozovat, že žalobce je bývalým úspěšným žadatelem o doplňkovou ochranu, kterému byl tento status zrušen. To však mohla dovozovat toliko na základě *kopie dokladů*, které na rozdíl od záznamu v systému Eurodac nemohou mít plnou důkazní sílu. Žalobce v žalobě poukazuje na „platnost“ kopií těchto dokladů, což je irelevantní – platné mohou být právě jen doklady, nikoliv jejich kopie.
11. Přisvědčit nelze tomu, že žalovaná výslovně nezmínila evidenci dokladů žalobce v SIS, a proto je její rozhodnutí nepřezkoumatelné. Evidence dokladů v SIS je zjevná ze správního spisu a žalovaná neměla jediný důvod tuto skutečnost výslovně zmiňovat – postačovalo, že zhodnotila ty skutečnosti, které jasně vypovídaly v neprospěch žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek (skutkových) důvodů nepřichází do povahy, protože skutkové důvody zjevně dány byly. V obecné rovině také soud poukazuje na aktuální rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-150/24 Aroja ze dne 5. 3. 2026, kde Soudní dvůr upozornil na to, že rušení rozhodnutí o zajištění z formálních důvodů, přestože materiální podmínky pro zajištění jsou stále splněny, narušuje užitečný účinek unijního práva. I to je důvod, pro který by Krajský soud v Plzni neměl rušit rozhodnutí o zajištění jen pro formální pochybení.

12. Za tohoto stavu skutkových zjištění nebyl důvod pochybovat o použitelnosti dublinského nařízení a proveditelnosti předání do Bulharska. Zajištění podle § 129 odst. 1, 3 zákona o policii tedy mohlo splnit svůj účel. Stejně tak ho mohlo splnit i naříkané prodloužení doby zajištění. V této souvislosti žalobce netvrdil, že by postup policie nebyl dostatečně svědomitý a efektivně směřující k předání; soud sám nic takového nezjistil.
13. Na uvedeném nic nemění ani důraz žalobce na skutečnost, že Bulharsko prvotně popřelo svou příslušnost. Dožádaný stát má možnost popřít příslušnost a v rozhodovací praxi se tak i děje – podstatné v takovém případě je, že (1) policie neměla jednoznačnou informaci, že předání je neuskutečnitelné a že (2) prodloužila zajištění jen o nezbytnou dobu.

Důvody pro zajištění

14. Žalovaná správně posoudila případ žalobce v otázce trvání důvodnosti zajištění. Formálně jsou stále splněny nejméně dva důvody, které zákon o pobytu cizinců v § 129 odst. 4 označuje jako vážné nebezpečí útěku:
 - Žalobce nelegálně přicestoval na území České republiky, neprokázal se žádným cestovním dokladem, vízem ani jiným oprávněním k pobytu. *Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně.*
 - žalobce má být předán do Bulharska, nemá osobní ani cestovní doklady a není oprávněn vstupovat na území zemí průjezdu. *Má tedy být předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
15. Lze sice přisvědčit žalobce v tom, že teoreticky do úvahy přicházel schengenský bezvízový styk a že sám prohlásil, že se do Bulharska chce vrátit dobrovolně. To však není možné právě proto, že nemá doklady. Policii ČR ani Krajskému soudu v Plzni v tomto ohledu nepřislušní přezkoumávat postup německé policie. Žalobce fakticky nemá žádné doklady a nemůže proto cestovat.

Neúčinnost zvláštních opatření

16. Nedůvodná je námitka, že žalovaná nedostatečně odůvodnila svůj závěr o potřebě zajištění namísto užití mírnějších zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců.
17. Jde totiž o typický případ, kdy zvláštní opatření nelze uložit podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. Žalobce má v úmyslu se navrátit do Bulharska, přestože není oprávněn cestovat před další státy EU. Zároveň nelze očekávat, že by – bez zajištění – vyčkal výsledku řízení o předání. Žalovaná také správně uvedla, že žalobce není

schopen uvést žádnou adresu pobytu na území ČR.

18. Ochota žalobce složit finanční záruku na výše uvedeném nic nemění, takže její složení by nebylo efektivním mírnějším opatřením.

IV. Závěr

19. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalovaného nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. února 2026

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce